

Синеокият момъкъ скочи чевръсто отъ колата, отвори шумно вратата и каза :

— Пристигнахме, бабо. Хайде сега, дай ржка да ти помогна да слѣзешъ.

— Бре, сине, че кога стигнахме. . . толкова бърже! . . . Сякашъ летятъ колата ти! . . . То не е кола като нашитѣ, ки! . . .

— Тѣй вървятъ моитѣ кола, бабо. Бързатъ, защото и пжтътъ ми е дългъ. До довечера трѣбва да бжда въ София.

И момъкътъ подаде ржка на старицата, която взе торбичката си и слѣзе бавно отъ колата. После тя бръкна въ пазвата си и затърси нѣщо тамъ. Извади бѣла кърпа и взе да развързва вжзела, въ който бѣше скжтала нѣколко левчета.

Младиятъ човѣкъ разбра намѣренията на бабичката и каза шеговито :

— Остави, бабо, малко ти сж паритѣ. Не можешъ ми се наплати съ тѣхъ! . . .

— Не може тѣй, синко! Кой вози на тѣзи години безъ пари! . . .

И тя понечи да му подаде нѣколкото левчета. Пжтникътъ ги взе, завърза ги наново въ кърпата и я тикна въ костеливитѣ ѣ ржце. . .

Старицата остана като слисана. . . Тя недоумяваше, защо този добъръ човѣкъ не ще паритѣ ѣ.

— Недей тѣй, баби. Недей тѣй! . . . Ехъ, отбий се баремъ малко вжжщи. . . да те нагостя, съ каквото Богъ далъ! . . .

Старицата му се молѣше отъ сърдце и съ плачливъ гласъ. Нѣмаше що, момъкътъ се съгласи и трѣгна следъ нея.

Кривнаха изъ малка и тѣсна уличка. Баба Йона се разтропа насамъ-натамъ изъ кжщи. Сложи предъ госта низка софра и трикрако столче. После стѣкна набързо огъня, счупи